

VEERKRACHT

Door: Anoniem

Eerst overheerste woede. Wat er onder haar woede zat was ontzettend veel pijn. Pijn die terug ging tot mijn moeders vroege kinderjaren, pijn die veel te intens was om te kunnen begrijpen als je vijftien jaar bent.

Een uitblinker op school was ik en ik haalde de hoogste cijfers. Maar de lesstof was meer afleiding dan prioriteit. Ik leerde dingen die niet in mijn lesboeken stonden. Ik leerde dat mannen niet te vertrouwen zijn. Ik leerde zorgen voor. Ik leerde al snel dat mama de hele nacht op de bank zou blijven liggen als ik haar niet naar bed bracht. Na een tijdje leerde ik termen als 'reclassering', 'psychiater', 'psychiatrisch verpleegkundige' en 'systeemtherapeut' kennen, maar ik zag al deze mensen nooit. Ik ontdekte het verschil tussen wel of niet geslikte medicijnen. Ik leerde precies wat ik beter niet kon zeggen. Ik leerde hoe het is als je huis zo vies is dat de gordijnen niet meer open kunnen. En ik zag dat het bij mijn vriendinnetjes anders ging. Hun moeders dreigden niet met suïcide.

Hardleers was ik wat betreft de lessen die ik over mijn vader meekreeg. Toen leerde ik dat ik voor mijn vader niet op de eerste plaats zou komen, dat de wereld soms gewoon fucking oneerlijk is en dat vaders ook maar gewoon mensen zijn, die soms simpelweg niet kunnen. Ik ging terug naar mijn moeder; gevangen in een loyaliteitsconflict. Ik leerde wat wanhopig missen is. Wanhoop uitte zich in boosheid. Hij verweet me dat. En de ellende ging door.

Dat er 'labels' op mijn moeder geplakt waren wist ik, maar ik mocht niet weten wat deze waren. Ik besloot hulpverlener te worden, en al snel ontdekte ik dat er een groot boek bestond waar alle stoornissen in omschreven stonden. De complete DSM las ik, opzoek naar antwoorden. Ik wilde het zó graag begrijpen. Dat was de enige manier om de pijn te kunnen verdragen. En omdat niemand me het uitlegde, ging ik zelf opzoek naar verklaringen.

Ik heb ontdekt dat sommige van mijn verklaringen klopten, maar veel ook niet. Ik was helemaal niet schuldig, niet aan mijn moeders problemen en ook was ik niet schuldig aan het gebroken contact met mijn vader. Ik was immers kind. Het gaat niet om schuld. Niemand was schuldig.

Het had me zo ontzettend geholpen als er iemand was geweest die mij dat had uitgelegd, iemand die me kon vertellen wat en waarom, iemand die vroeg hoe het met mij ging.

Ik had iemand nodig die ingreep, maar ik moest zelf die verantwoordelijkheid nemen. Eindelijk ging het beter.

Soms doet hoe het was nog verschrikkelijk veel pijn, maar ik ben heel dankbaar voor hoe het nu is en dankbaar voor iedereen die daar aan bijgedragen heeft. Ik ben ontzettend trots op mijn familie en ik heb haar lief.

Twintig jaar oud ben ik. Ik mag gaan werken met gezinnen zoals de mijne, met onveiligheid en met veerkracht.

Nog steeds leer ik elke dag, maar ik ben er klaar voor.